

Milí a vážení čtenáři kukátkovských Přesahů,

nabízíme Vám další pokračování tohoto podivného příběhu s podtitulem ... *aneb co se do tištěné verze nevešlo*. Rádi bychom vše po nějaké době trochu vysvětlili:

Přesahy jsme původně měli v záloze jako jakési eso v rukávu pro případ, že stávající číslo jaksi přeteče a na „redakčním stole“ zůstane ležet cenný materiál, který navíc třeba není dobré odkládat ... Nebo materiál, o který jsme autora požádali a teď jej (tedy ne toho autora, ale ten materiál :-)) do čísla nemůžeme ani vmezeřit. Prekérní situace, slušně řečeno ...

Leč tištěná verze má přesně vymezený rozsah a je jaksi neměnnou veličinou ... Má (tedy možná měla) přesný rozsah ... Ale jistě jste už postřehli, že poslední čísla tomu neodpovídala. Už minulé, to letní, bylo „tlustší“ o 4 stránky, přesto převis zůstal. Číslo současné, podzimní na tom bylo podobně, nebo vlastně ještě „líp“. (Asi byste čekali slůvko hůř, protože reálně jsme měli materiálu ještě daleko víc a těžce řešili, jak z toho ven, ale ono se to přece dá vidět i jako opus bonum, dobré dílo, dobrá věc ... Autoři píší a chtějí budoucím čtenářům něco sdělit ... A zajímavých témat je řada ... Naše každodennost je stále košatější a zdá se, že ti, kteří ji stále nějak chtějí učinit přehlednější, kontrolovanější omezenější, a tím ovladatelnější, moc nebudují ...).

A tak se nakonec stalo, že neuspěl ani způsob, který zachránil číslo letní, tedy navýšení o 4 stránky. Museli jsme přidat ještě další 4.

V téhle chvíli je ale třeba říci, že v dnešní době takové navýšení samozřejmě něco stojí. A tu je na místě poděkovat vydavateli, společnosti Dobřich.s. r. o., jež si tento náhle se objevivší batoh na svá záda obětavě navlékla ... Je to vlastně tak trochu komické, až absurdní, protože prakticky děkujeme redakčnímu kolegovi Ing. Danielu Havlíkovi ...

Přesto se ale všechny do redakce došlý materiál nevešel a jsou tu opět další Přesahy. Přicházejí poněkud se zpožděním, ale to zavinila mimo jiné i tak trochu hektická „doba“, navíc nám to dalo možnost přinést zprávu o události, o níž bychom v zimním čísle už z časových důvodů asi ani nereferovali.

Přinášíme v nich velice zajímavý text Mgr. Aleny Sahánkové, která kromě toho, že už léta uvádí v život všechny možné aktivity souvisící s činností všenských knihovny, na sebe také vzala úkol věru nelehký, totiž koordinovat práce na právě vznikající souborné knize o Všenoroch. Řada okolních obcí již takovou knihu má, proto je logické, že Všenoroy nechtějí zůstat pozadu.

Přes všechnu snahu však už na tento text v podzimním tištěném Kukátku místo nezbylo, nechtěli jsme však čekat do dalšího čísla, proto jej přinášíme už nyní v Přesazích. Pokusíme se jej i tak a aktualizovaný zařadit do tištěné verze příštího čísla.

Kromě tohoto navýsost zajímavého textu připojujeme ještě aktualitu o koncertu, který se konal již v době, kdy se tištěné Kukátko již skoro dívalo na světlo tohoto světa. Psát o něm ale v čísle dalším, vlastně prosincovém, bylo by už jaksi mimo čas ...

Ještě dovozte malé vysvětlení: proč vlastně přinášíme texty týkající se dobřichovického okolí? Již v minulém čísle jsme v editorialu naznačili, že Kukátko má určitou ambici trochu jaksi nahlédnout do okolních obcí, neb se nám to jeví jako cenné a také účelné. Vždyť dolní Poberounčí bylo vždy hodně propojeným regionem a je jím nepochybně i nyní – a snad ještě více než v minulosti ... Proto články o zajímavostech z okolních obcí budeme zařazovat stále častěji. Jsou poučné i zajímavé, a proto věříme, že pro ty čtenáře, které právě tohle zajímá, to bude přínosné.

Kromě již zmíněných materiálů přinášíme v Přesazích také fotografie, které se do tištěného čísla nevešly. Týkají se jednak tématu Sokola, tedy přesněji toho, co se událo v r. 1948. Také se však ve fotografiích vrátíme k právě proběhlému 7. ročníku festivalu *Musica viva*.

Má to vše jednu nepominutelnou výhodu: zatímco ve standardním čísle můžeme fotografie v textové části uveřejnit pouze černobíle, zde mohou být v barvě, i když kvůli kapacitě v nikoli zrovna špičkové kvalitě.

Ještě jedna po uzávěrce klasického čísla aktualita, nebo snad spíš povzdech: Tak máme za sebou další Vinařské slavnosti. Vína vypita spousta, místo samo i aleje znečištěny snad jen přiměřeně ...

Pokud jde o víno, tu povzdech prvý: kde jsou ty doby, kdy jsme u nás mohli ochutnat široký výběr vín (a věru dobrých!) prakticky z celého světa, z Francie, Španělska, Portugalska, severní i jižní Afriky, Turecka, Moldavie či z Itálie, Porýní a – považte – dokonce i z Čech ... Netvrdíme, že tu letos některá zajímavá i z některých z těchto krajín a regionů nebyla, ale a znovu ... kde jsou ty časy ...

Vyvážily to – snad a částečně – skvělé sýry, kombinace obého v konci konců přiměřená a chutná ... Že se ovšem vinařem roku nestal doktor Bývalý Hejtman, to hlava nebere ... :-) Takovou „sedmičku“ přece žádný ... ;-) – eh, darmo mluvit ...

Co je však stále tragičtější – a tu povzdech druhý: hluk, který po celý ten den a prakticky až přes půlnoc doslova terorizoval některé části obce ...

Jasně, je to svým způsobem výjimečný den a nějak tu spolu v tom tavicím tyglíku v údolí řeky musíme vyžít a snad i tolerovat občasný úlety ...

Jasně, byl to většinou hluk jiný než musika z Vinařských slavností (mimochodem velice solidní, ostatně u Steamboat Stompers i duše autora těchto poněkud „žlučovitých“ řádků notně pookřála, též zásluhou vína od řeky Rýna ...), byl to totiž hluk převážně z kolotočů umístěných na břehu řeky a byl to hluk absurdní, primitivní a navíc přes míru agresivní. Zůstává z toho všeho jen údiv a notná frustrace z neprávem pokaženého dne ... Když máte onoho absurdního randálu doma plné místnosti a v podstatě na sebe musíte křičet, abyste si rozuměli, když si nemůžete pustit rozhlas, cédéčko či televizi, protože vše překrývají neustálé a nesmyslné bláboly onoho kolotočového teroristy (a to i pozdě večer, navíc ještě s výbuchy a salvami jako u Verdunu), pak si nutně začnete klást otázku o limitech, které stanoví pravidla snad stále platící v našem „reálné právním“ státě, husákovsky řečeno. A o tom, jak jsou ochráněny Vaše osobní a víkendové volby. Zdá se však, že nikoho z těch, které by to mělo zajímat, se to nijak nedotklo. Buď nebydlí na Brunšově, kde jsme to měli přes řeku opravdu „z první“, nebo zrovna nebyli doma, neb na kolotoči to bylo poetické a v residenci bylo tolik po čertech dobrých vín ...

Možná by i tohle byl dobrý námět na veřejnou debatu, ale těch pokusů už jen za poslední léta bylo ... A všichni si pamatujeme, jak skončily ...

J. Matl

JAK VZNIKÁ KNIHA O VŠENORECH

Všenorská knihovna a Informační centrum Berounka shromažďují řadu let regionální dokumenty, mezi nimi i publikace o obcích a městečkách v širším okolí. Současná kniha o Všenorech mezi nimi dosud není. Nebyla ještě napsána. Proto jsme se do toho pustili. Scházíme se pravidelně v rámci kulturní komise. Hledáme v mnoha informačních zdrojích, ale komunikujeme také s lidmi, získáváme od nich cenné informace, fotografie, písemné dokumenty. Lidé o nás vědí, a tak nás často sami vyhledají, půjčují nám k naskenování fotografie, vyprávějí své příběhy, které nám pomáhají doplnit mozaiku událostí. Jsme jim za to vděční.

Sama jsem začala před několika lety studiem a vypisováním událostí ze zachovalých školních kronik. Netušila jsem, jak zajímavé čtení to bude. Jednoho dne mne vyhledal ak. arch. Vojtěch Storm. Přinesl návrhy a vydané publikace svého otce, Ing. arch. Břetislava Štorma ze

Všenor. A také narušil mé příjemné čtení a poklidné vypisování z kronik tím, že mne přesvědčil o tom, že do psaní knihy se musí jít naplno. Měl pravdu.

Sešlo se nás několik jednoho únorového podvečera, už jsou to více než dva roky. Časem se naše tvůrčí skupina rozšířila o další odborníky z různých oblastí.

Připravovaná publikace bude mezi jiným obsahovat kapitoly věnované geologickým, přírodním i archeologickým poměrům, urbanistickému a architektonickému vývoji. Spolupracují s námi archeolog Mgr. Josef Dufek, geolog Mgr. Filip Stehlík, informatik a programátor Ing. Bohdan Šmilauer, ilustrátor Mgr. Jan Maget, bývalý starosta Všenor pan Václav Štěch, Mgr. Viktorie Čečková, PaedDr. Vladislav Veselý a další, kteří píší dílčí části kapitol. Potěšila nás třeba kapitola o pozoruhodných stromech od Ing. Pavla Kyzlíka. Co se týká osobností Všenor a místních spolků, přispěli nám do naší publikace např. PhDr. Galina Vaněčková, Mgr. Markéta Dlábková a PhDr. Jiří Matl. Samozřejmě do knihy patří historie obou obcí, sloučených v roce 1951, Horních Mokropes a Všenor.

Na začátku jsme věděli, že chceme připravit publikaci. Záhy jsme však zjistili, že nejde jen o psaní v klasickém slova smyslu. Patří k tomu vyhledávání potřebných informací, které se někdy mění přímo v detektivní pátrání. K tomu patří radost z každé nalezené informace. A že je někdy fuška se k ní dopracovat ...

Občas nás to „bádání“ přivede k tomu, že začneme řešit i jiné problémy, na které narazíme. Sice jsme to neplánovali, ale můžeme se dívat na to, jak chátrá kaple, když o ní píšeme do knihy, jaká je to pro Všenory významná památka?

Jedná se o Kapli sv. Jana Křtitele, postavenou v letech 1888 – 1890 v novorenesančním slohu vdovou po Janu Nolčovi. Realizována je podle návrhu architekta Tragla a dekorována ak. mal. Adolfem Liebscherem. Je evidována jako kulturní památka na MK. Kvůli opakovaným útokům vandalů je už několik let zcela uzavřena. Kvůli focení bylo nutno kapli s pomocí odborníka otevřít a natáhnout skoro 100 m kabelu od ochotného majitele jedné z přilehlých chat, aby se dal vnitřek kaple slušně osvětit. Kapli jsme otevřeli 10. září 2011. Dopoledne zde pracoval fotograf Lukáš Kliment, odpoledne si kapli přišlo prohlédnout asi 80 zájemců. Sešli jsme se před nedalekým hotelem Zdenka, kde nám Mgr. Dlábková ze Sdružení Liebscher přiblížila dílo malíře, a pak jsme vystoupali lesní cestou ke kapli. V jedné chvíli nebylo uvnitř volného místa, lidé si potichu prohlíželi malbu. Byly to úžasné okamžiky.

Se Sdružením Liebscher se pokoušíme společně zrekonstruovat taneční sál vily Nolč (nyní hotelu Zdenka). Dr. V. Hellmuth Brauner ve své knize *Všenory v minulosti blízké i vzdálené*, píše: „ ... vznikl velký sál v restauraci vila Nolč, vyzdobený 8 velkými barevnými originály Adolfa Liebschera, širokými to kompozicemi novorenesančního dekorativství, z nichž nejzajímavější *Vstup Vesny* tajil v alegorické skupině podoby dětí Jana Nolče.“ Fotografii tohoto obrazu hledáme. Máme zatím jen stopu.

Na podzim roku 2011 jsme podali projekt na obnovu kaple na Středočeský fond kultury a obnovy památek. Projekt jsme zpracovali sami, bez pomoci odborné firmy. Kdo to někdy dělal, jistě pochopí, že jsme museli této činnosti věnovat hodně času a úsilí. Nevyšlo to. Rozhodli jsme se, že o dotaci požádáme znovu, poněvadž malby Adolfa Liebschera je třeba zachránit!

V okolí kaple to bývalo kdysi pěkně upraveno, jsou zde vysázeny pozoruhodné stromy. Na základě posouzení Dr. Václava Větvičky, které stromy je nutno odstranit z důvodu onemocnění, a souhlasu majitele lesa, dojde na podzim k prokácení, které by mělo přinést odstranění nemocných stromů a lepší podmínky pro ty zdravé. Opět se to neplánovalo. Nápad vznikl při odborné prohlídce stromů.

Na podzim 2011 jsme uspořádali podzimní geologickou vycházku Mgr. Filipa Stehlíka, věnovanou geologickým poměrům Všenor. Viděli jsme a vyslechli si v kostce to, o čem píše pan Stehlík ve své kapitole. Zavítali jsme do starohor, kambria a ordoviku a dozvěděli se, kde se vzalo zlato na Všenorském potoce. Mohli jsme sledovat, jak Berounka postupně modelovala krajinu do dnešní podoby. V místech, kde stála Všenorská tvrz, nám pověděl pan archeolog Dufek o archeologických nálezech a o tom, jak tvrz vypadala.

Zajímavé bylo pátrání po obraze kostela sv. Václava namalovaného ještě v původním románském slohu. Celou dobu se chodilo kolem místa v kostele, kde byl obraz umístěn a „nikdo jej neviděl.“

Jak vypadala hornomokropeská archa, neboli původní hornomokropeský oltář? V tuto chvíli již máme zdařilé fotografie.

A co kaplička sv. Jana Nepomuckého na návsi? Nebyla tam snad někdy socha Jana Husa? Co s tím má společného sádrová socha Jana Husa nalezená kdysi na půdě Obecního domu? Na každou otázku hledáme trpělivě odpověď.

V současné době se pracuje na dokumentaci parku založeného Ing. Edmundem Teyrovským (voluptuár). Park byl vybudován v letech 1926 – 1927 podle návrhu arch. Aloise Dlabače. Park si zaslouží obdiv i pozornost, i když je jeho sláva bohužel pryč. Rádi bychom např. pomohli zachránit monumentální schodiště s jezdeckou sochou Jana Žižky, kde hrozí přerezávání železné konstrukce, a tak zřícení sochy. Obáváme se však, že je to nad naše možnosti. Mgr. Maget zajistil odbornou analýzu stavu sochy, architekt Storm s ním pracuje na plánu parku. Chtěli bychom, aby byl celý park dobře zdokumentován.

Ve Všenorské knihovně jsou vystaveny nové reliéfy významných osobností spojených se Všenorami od Mgr. Mageta, a to básníka Vladimíra Holana, ruské básnířky Mariny Cvětajevové a architekta Břetislava Štorma. Na podzim se uskutečnilo několik večerů s filmy o Všenorech, které měly bohatou účast. Je vyžadováno opakování.

Mnoho z toho by se nestalo, kdybychom nezačali psát publikaci o Všenorech. Ještě nevíme, jak se bude jmenovat. Máme zatím pocit, že máme ještě o čem psát, po čem pátrat.

Za sebe bych chtěla napsat, že je úžasné, kolik se najde odborníků, kteří jsou ochotni nezištně pracovat pro dobrou věc. Na setkáních se těšíme, až budeme moci sdělit ostatním, co je u koho nového. Máme radost z každé nově získané fotografie, z nalezené informace. Až bude kniha hotova, bude nám naše „detektivní pátrání“, pěkná atmosféra sezení u redakčního stolu, jak napsal pan architekt Storm, chybět.

Mgr. Alena Sahánková

VČELAŘI POZVALI NA OSLAVY KONCERTEM

V sobotu 8. září hostoval v karlickém kostele sv. Martina a Prokopa renomovaný ženský sbor Foerstrovo komorní sdružení. Pozval je pan profesor Jaroslav Šaroun. A nepozval je jen tak. Měl k tomu několik důvodů.

Tím prvním je, že Včelařský spolek pro Dobřichovice a okolí (dnes ZO ČSV Dobřichovice) slaví letos sto let od svého založení. A proto je jistě dobré vzdát čest všem, kteří tento spolek provedli tím prapodivným stoletím, neb to vpravdě nebylo jednoduché.

Tím druhým (a nikoli menším) důvodem je, že pan profesor je dlouholetým, zkušeným (a velice úspěšným) včelařem a navíc se po celé své včelařské působení velmi angažuje ve včelařské spolkové činnosti. Jeho otec ostatně dělal totéž, takže se měl od koho učit ...

Proto byl tedy tento koncert věnován vzpomínce na oněch 100 let včelařského spolkování Dobřichovicích a v jejich okolí.

To však nejsou všechny důvody. Třetím důvodem totiž je, že J. Šaroun s tímto špičkovým sborem již dlouho a rád spolupracuje. A ví ostatně, proč ... Jde totiž o sbor, který působí již skoro 40 let na naší i mezinárodní scéně, a to velice úspěšně. O tom svědčí dlouhá řada ocenění, která sbor obdržel v tuzemsku i v zahraničí.

J. Šaroun sbor v úvodním uvítání představil sice jako „amatérský“. To ale byla samozřejmě velká nadsázka, ač je to z hlediska právního v podstatě správně ... Sbor sám jasně v následných okamžicích ukázal, jak je skvěle a věru profesionálně vybaven základními a pro provádění sborové hudby nezbytnými dovednostmi a jak profesionálně zvládá nejobtížnější skladby světového sborového repertoáru.

K tomu jej vede významná osobnost našeho sborového dění a jeho současný sbormistr Jaroslav Brych, žák takových osobností, jakými byli Václav Neumann či Josef Veselka a dokonce i proslulý bachovský specialista Helmuth Rilling.

Co na koncertě zaznělo? Program to byl v podstatě impresionistický a navíc slovanský (až na jednu výjimku, jíž byla skladba, ovšem v podstatě též tak trochu impresionistická, francouzského autora G. Fauré). Zazněly tedy sbory S. Rachmaninova, k tomu *Primula veris* a *Velká noc V. Nováka* a na závěr nádherný výběr z *Moravských dvojzpěvů A. Dvořáka*, tedy z díla, které Dvořákoví vlastně otevřelo cestu do světa, a to díky jistým dvěma „aktivistům“ jménem Brahms a Simrock ...

To vám byla musika ...

Skvělé a precísni provedení jak sborové, tak klavírní části, krystalická čistota stylu, precísni práce s tempem i se zvukem (zde se opět prostor karlického kostelíka ukázal býti dokonalým), k tomu navíc pohoda a okouzující komunikace aktérů. A ještě k tomu poučné a komentáře J. Šarouna a J. Brycha k jednotlivým skladbám, zasazující je vtipně do dobového kontextu. Vše nakonec po bouřlivém ohlasu zcela naplněného kostela vyvrcholilo úžasným *Gloria* dnes u nás neprávem opomíjeného a ve světě hodně ceněného brněnského autora (a mimochodem skvělého latináře), jenž byl nucen největší část svého života prožít v emigraci. Ano, míním Jana Nováka ...

Díky za tento koncert, byl to moc milý podvečerní svátek, ostatně sbory se u nás představují tak málo ...

J. Matl

Srdečně Vás zveme na oslavy 100. výročí včelařského spolku pro Dobřichovice a okolí

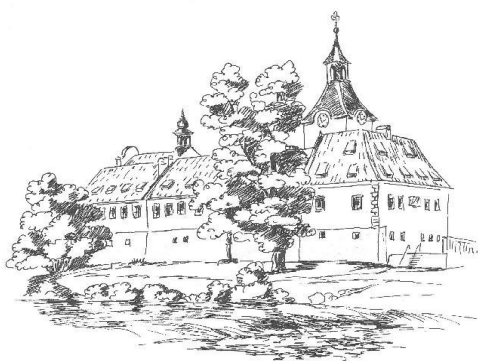
Vernisáž výstavy proběhne v sobotu 6. října 2012 ve 14 hod. v sále Dr. Fürsta v Dobřichovicích (ul. 5. května 3), následovat bude od 15 hod. přednáška Ing. D. Titěry z Dolu „Včelí produkty mýtů zbavené“.

Historické i současné včelařské exponáty * magický svět včel * pozorovací úlek * video * přednášky a diskuse * vyhlášení vítězů výtvarné soutěže * hudební soubor Ritornello (um. ved. M. Pospíšil) * prodej medu, medoviny a dalších včelích produktů.

Těšíme se na Vás v sobotu 6. října 2012 od 14 do 19 hod. a v neděli 7. října 2012 od 10 do 19 hod.

ZO ČSV Dobřichovice za podpory obcí Dobřichovice a Všenory.

Dobřichovické Kukátko • XXVIII/2012/3–Podzim
Přesahy aneb co se do tištěné verze nevešlo

**FOTOGRAFIE K TÉMATU SOKOLA A OLYMPIÁDY V LONDÝNĚ V R. 1948,
KUKÁTKO 3-2012, S. 24 – 27**

Ze slavnostního předávání praporu dorostenců na veřejném cvičení v květnu 1948:

*G. Nuhlíček, dekoruje starosta Havlena,
praporečnick dorostu Miroslav Novák,
hlídka J. Havlíková, J. Holcát,
vedoucí dorostenců Jiří Matl,
vedoucí dorostenek Libuše Burdychová*

A tu je zmíněný prapor dorostenců a s ním dorostenky a ženy Sokola Dobřichovice z r. 1948.

Družstvo gymnastů na OH v Londýně r. 1948

FOTOGRAFIE ZE 7. ROČNÍKU FESTIVALU MUSICA VIVA

Foto M. Paulová a Z. Kabelka

Soubor NeoPercussio ve skladbě pro 4 kovy.

A v ve skladbě pro 4 ruce a marimbu ...

Ludus musicus s R. Vašinkou a s autorem Nepamětí, z nichž se četlo ve středu 8. srpna, Ludvíkem Vaculíkem.

Michiyo Keiko, Kazuyoshi Masaki a Jaroslav Šaroun v karlickém kostele.

Tomáš Najbrt a Jaroslav Konečný v karlickém kostele.

Momentka z Gastoldiho Balettů

*Arcimboldovské horologium
z dílny pánů Martina Vaculíka a Jana Havrlanta.*

A na závěr Ludus musicus a Škola starého tance krátce po Gastoldiho Balettech.

